

gældende Regel har man imidlertid af forskellige Grunde ikke kunnet tiltræde. Flertallet skønner derimod, at de Grunde, som tale for at yde Sygekasserne Hjælp af det offentlige, tabe saa meget af deres Vægt overfor de heromhandlede Kasser, at man har ment overhovedet at kunne indskrænke Retten til Anerkendelse til de Kasser, som bestaa ved Lovens Strafttræden.

11) Et af de mest omstridte Punkter ved Behandlingen af Sygekasseloovforlaget har været dette, om der i Loven skulde optages Bestemmelser, som gik ud paa at sikre den, der en Gang havde været Medlem af en anerkendt Sygekasse, Ret til Fortsættelse af Forsikringen uden Hensyn til Forandring i hans Betsæftigelse, Bopæl o. s. v., samt om hvorledes dette Forhold nærmere skulde ordnes.

Hvor ønskeligt det end er at skabe saa stor Kontinuitet i Sygdomsforsikringen som muligt, synes det dog klart, at hvilken Ordning man end traf, vilde den, naar den gjordes obligatorisk for Sygekasserne, kunne gribe forstyrrende ind i den enkelte Sygekassens Liv og under uheldige Forhold virke ødelæggende. Saaledes som Forslaget senest blev vedtaget af Landstinget, hjemlede det vedkommende Sygekassemedlem, der ved Fraslytning eller lignende var traadt uden for det Omraade, som Sygekassen omfatter, Ret til Optagelse i en anden anerkendt Sygekasse, som han efter de paa gældende Regler maatte have Afgang til, uden Hensyn til, om han havde overstredet den i den ny Kasses Vedtægt satte Aldersgrænse; vilde det fraslyttede eller udtraadte Medlems Helbredstilstand udelukke ham fra Optagelse i en anden anerkendt Sygekasse, skulde han beholde sin Medlemsret i den tidligere Kasse, men denne kunde da fordre, at den Kasse, til hvilken han, bortset fra Helbredstilstanden, vilde have Afgang, paatager sig at oppebære Bidrag af ham og yde ham Hjælp, alt for den ældre Kasses Regning. Denne sidste Regel om Sygekassemedlemmets Ret til Fortsættelse af For-

sikringen uden Hensyn til Helbredstilstanden, er imidlertid udgaaet i Folketinget, og man skal ogsaa erkende, at den vilde kunne medføre særdeles store Byrder, navnlig for Landhygekasserne, hvis Medlemmer flytte til København eller Købstæderne. Men naar det saaledes for en meget væsentlig Del er opgivet i Loven at optage Bestemmelser til Sikring af Sygdomsforsikringens Fortsættelse, har Flertallet fundet det rigtigst overhovedet at overlade dette Forhold til fri Ordning mellem Sygekasserne selv — noget, man saa meget bedre har ment at kunne gøre, som der ved § 23 vil blive skabt en Samvirken mellem Sygekasserne netop med det for Dje at samle Sygekasserne om Fællesregler i saadanne Spørgsmaal, hvor Kasserens Interesser berøre hverandre. Kun i det Tilfælde, hvor Medlemsretten i en anerkendt Sygekasse ophører uden noget som helst Skridt fra Medlemmets Side, nemlig naar Sygekassen opløses eller dens Anerkendelse bortfalder, fordi dens Medlemstal gaar ned under Minimum, er der givet ham Ret til Indtrædelse i en anden anerkendt Sygekasse uden Hensyn til Alder.

En betydelig Formindsfelse af de Tilfælde, i hvilke et Sygekassemedlem er nødt til at udtræde af en Sygekasse, vil derhos kunne følge af den Bestemmelse, som er foreslaaet føjet til § 4, 2det Stykke, og hvorefter der intet er til Hinder for, at et Medlem, der flytter uden for Sygekassens Omraade, kan blive i Sygekassen, for saa vidt Vedtægten tillader det.

14) I den Stikkelse, hvori Lovforlaget tidligere er vedtaget af Landstinget, bestemte det, at der af Statskassen aarligt skulde ydes hver anerkendt Sygekasse et Tilskud, svarende til Fjerdedelen af Sygekassens samlede Medlemsbidrag, samt af vedkommende kommunale Kasser et Tilskud af 1½ Kr. pr. Medlem; der toges dog det Forbehold, at naar der ved Lov paalagdes en Ølskat og en forhøjet Slat af Brændevinsbrænding, vilde begge de to Tilskud være at udrede af Statskassen. Dette Standpunkt fastholdt